

Studia teologiczne

Uświęcenie

Notatki studenta (Richard Lee)

Wprowadzenie

- a) Doktryna „*uświęcenia*” (lub świętości) dotyczy tego, jak dana osoba żyje jako chrześcijanin.
- b) Nie mylmy ze sobą usprawiedliwienia i uświęcenia. Usprawiedliwienie polega na przyjęciu nas przez Boga, które jedna nas z Bogiem i przyobleka nas w przypisaną sprawiedliwość. Uświęcenie dotyczy tego, jak żyjemy jako chrześcijanie, w sensie naszego codziennego posłuszeństwa.
- c) Usprawiedliwienie stanowi sądową podstawę dla uświęcenia. Usprawiedliwienie nie zmienia niczego w nas, tylko zmienia coś, co nas dotyczy, tj. zmienia nasz prawny status wobec Boga, natomiast uświęcenie faktycznie wykonuje pracę wewnątrz nas. Usprawiedliwienie to „*sprawiedliwość nam przypisana*”, uświęcenie to „*sprawiedliwość nam udzielona*”. Nie istnieje biblijna nauka, która popierałaby ideę „*doskonałości*” [za życia – przypis tłumacza]. Chrześcijanie staną się doskonali dopiero po śmierci, kiedy będziemy gotowi, by wejść do chwały: *‘duchy ludzi sprawiedliwych, które osiągnęły doskonałość’* (Hebrajczyków 12,23).

Usprawiedliwienie	Uświęcenie
prawna, zewnętrzna pozycja wobec Boga	An stan wewnętrzny
raz w życiu / niepowtarzalne	trwa przez całe życie
wyłącznie dzieło Boga	współpraca Boga i człowieka
doskonałe w tym życiu	nie jest doskonałe za życia
takie samo u wszystkich chrześcijan	większe u jednych chrześcijan niż u innych

Tabela ukazuje różnicę między usprawiedliwieniem a uświęceniem

- d) Uświęcenie oznacza naśladowanie Chrystusa, upodabnianie się do Jego świętego i doskonałego obrazu. Jest to całkowite oddanie się Bogu w posłuszeństwie względem tego, co On nakazał. Świętość to nie przeżycie. Nie ma czegoś takiego jak „*uświęcenie przez wiarę*”.
- e) W NT terminem oznaczającym uświęcenie są „*uczynki*”. Biblia wyraźnie uczy, że nie jesteśmy zbawieni przez uczynki, natomiast bardzo wyraźnie mówi, że jesteśmy zbawieni do dobrych uczynków (Efezjan 2,10; Mateusza 5,16). Jakub mówi, że „*wiara bez uczynków jest martwa*”. Uświęcenie to trud, praca, zadanie.
- f) Uświęcenie to przejawianie „*owocu Ducha*” (Galacjan 5,22-23). To pokazuje, że świętość to postępujący rozwój. Jest to coś, nad czym pracujemy, trudzimy się, co rozwijamy, w czym wzrastamy.

g) Grecki termin *hagiosmos* oznacza „*być oddzielonym dla świętego użytku*”. W ST naczynia Przybytku zostały „*uświęcone*”, czyli były oddzielone od użytku pospolitego do świętego użytku Bożego – 3 Mojżeszowa 11,44. Greckie pojęcie oznacza bycie oddzielonym dla Boga, odwrócenie się od grzesznego, do świętego użytku. Hebrajskie słowo *kadosz* oznacza oddzielenie, uświęcenie, czynienie świętym.

h) Uświęcenie składa się z dwóch części. Pierwsza jest negatywna. Jest to pozbycie się grzechu, rozprawienie się z grzechem, oddzielenie się od grzechu. Druga, pozytywna część, to przyobleczenie się w świętość, rozwijanie owocu Ducha.

i) NT czasami mówi, że jesteśmy uświęceni już przy nawróceniu. Jest to nasze wstępne oczyszczenie, nasze wstępne oddzielenie się od grzechu dla Chrystusa i Jego Królestwa, znane jako „*zapropozowane uświęcenie*” (1 Koryntian 1,2). Greckie *hagiois* znaczy dosłownie „*powołani na świętych*” (Rzymian 1,7; Efezjan 1,1; Filipian 1,1; Kolosan 1,2).

1 Konieczność świętości

1:1 Teoria „*cielesnego chrześcijanina*” głosi, że świętość jest jedynie użyteczna wtedy, jeśli chcesz osiągnąć specjalne nagrody w chwale, lecz zwyczajny chrześcijanin zadowolony jest mniejszym miejscem w niebie, mogąc być „*cielesnym chrześcijaninem*” (terminologia z Biblii Scofielda z Odsyłaczami). Jest to błędne zrozumienie 1 Koryntian 3.

1:2 Żadna nauka biblijna nie popiera teorii cielesnego chrześcijanina. Świętość jest niezbędna.

1:3 Uświęcenie jest przedstawione w Piśmie jako konieczność, nie w tym sensie, że ono nas jedna z Bogiem (usprawiedliwienie), lecz jako dowód, że jesteśmy chrześcijanami.

1:4 Uświęcenie jest konieczne, bo tak mówi Bóg. Hebrajczyków 12,14. Wstęp do nieba jest oparty na świętości. Nie oznacza to, że świętość jest drogą do zbawienia. Zbawienie zależy od łaski przez wiarę, co skutkuje sądowym orzeczeniem Boga, że jesteśmy usprawiedliwieni.

1:5 Konieczność uświęcenia jest zakorzeniona w świętości Boga, który powiedział: „*Świętymi bądźcie, bo Ja jestem święty*” (1 Piotra 1,15). Świętość jest koniecznością, ponieważ Bóg, do którego należymy, jest święty. Jego świętość czyni nasze uświęcenie koniecznością (1 Tymoteusza 6,16).

1:6 Świętość jest konieczna, ponieważ jest ona celem naszego wybrania. Wybranie jest nierozłącznie powiązane ze świętością – Efezjan 1,4. Cel i plan naszej świętości powstał już przed założeniem świata. Niemożliwe jest nauczanie lub głoszenie na temat wybrania, jeśli pozbawione jest nacisku na świętość – Rzymian 8,29. Ostatecznym naszym przeznaczeniem nie jest nasze zadowolenie, lecz nasza świętość – Efezjan 2,10. Greckie *proetoimasen* oznacza przygotować z góry. Uświęcenie pokaże, że jesteśmy wybrani – 2 Piotra 1,5nn.;1,10.

1:7 Świętość jest konieczna, ponieważ jest celem odkupienia (Galacjan 1,4). Celem krzyża nie jest tylko przebaczenie grzechu. Greckie słowo „*wybawić*” oznacza: „*zabrać, wyrwać, oderwać, uratować*”. Stopniowo jesteśmy wrywani z tego złego wieku. Tytusa 2,14. Celem krzyża jest odkupienie ludu Bożego od grzechu, a następnie *‘oczyszczenie go Panu na własność, jako ludu gorliwego w dobrych uczynkach’*.

1:8 Świętość jest konieczna, gdyż jest ostatecznym celem naszego zbawienia. Zbawienie toruje drogę do uświęcenia. Paweł w wielu listach zwraca się do czytelników jako do *‘świętych’*, Rzymian 1,7 „*powołani na świętych*”. Owoc z Ew. Jana 15,16 to świętość. W NT termin *“owoc”* oznacza uświęcenie, w Galacjan 5,22).

1:9 Świętość jest konieczna, gdyż jest ostatecznym sprawdzianem naszego zbawienia. Jakub mówi: *“wiara bez uczynków jest martwa”* (2,26). Autentyczna wiara prowadzi do dobrych uczynków, ona rodzi dobre uczynki. Tę naukę można znaleźć w 1 Jana 2,3: zachowywanie Jego przykazań, posłuszeństwo wobec Jego Słowa – to probierz wierzącego.

2. Natura uświęcenia

2:1 Uświęcenie ma dwie części. Negatywną i pozytywną. Pierwszym etapem jest rozprawienie się z grzechem. Drugim, jest przyswojenie sobie i uzyskanie pozytywnych znamion świętości.

2:2 Element negatywny. Paweł mówi, że grzechowi trzeba *‘zadawać śmierć’* – Kolosan 3,5. Następnie podaje sfery grzesznej natury, z którymi trzeba się rozprawić. To są początkowe etapy uświęcenia: Kolosan 3,5nn. Termin w grece oznacza *zabić, osłabić, pozbawić mocy.* Nauka jest taka, że walka z grzechem to walka z wrogiem, który musi być pokonany – 1 Piotra 2,11. W Hebrajczyków 12,1 greka oznacza *“odłożyć, pozbyć się, odrzucić”* (por. Efezjan 4,25).

2:3 Jezus użył znacznie bardziej drastycznego języka, patrz Marka 9,45n. Kontekst wskazuje na grzech, który grozi piekłem.

2:4 To wskazuje, że uświęcenie to nie przeżycie, lecz trud i praca. Uświęcenie wymaga wysiłku, myślenia, siły woli i determinacji.

2:5 Element pozytywny.

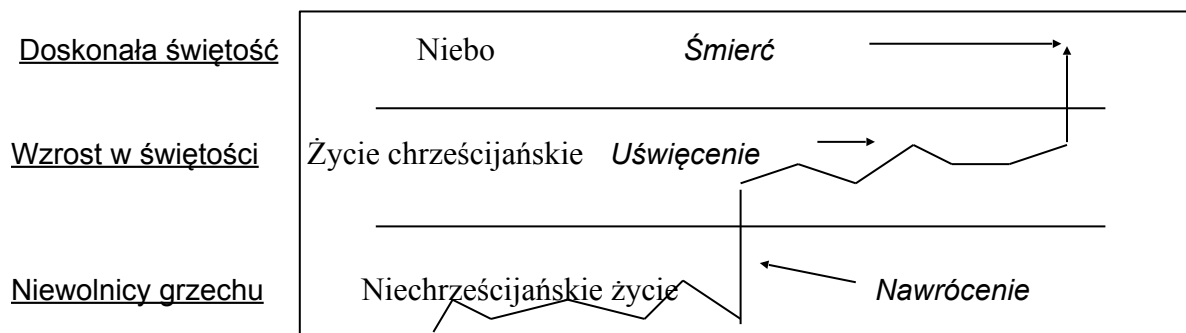
Paweł używa dalszych słów wyrażających akcję, w opisie pozytywnych elementów uświęcenia (Kolosan 3,12n.). Greckie słowo znaczy tu: *założyć, ubrać się.* Sami wybieramy sobie ubrania. Nasze duchowe ubranie pochodzi z Boskiej garderoby świętości (1 Piotra 3,1-5; 2 Piotra 1,5nn.).

2:6 Negatywny i pozytywny element w Efezjan 4,22-24. Obydwa są równoległe. Nie kończymy negatywnego przed podjęciem pozytywnego. Chrześcijanin odkłada stare, gdy zakłada nowe. Rzymian 6,19. Chrześcijanin był kiedyś niewolnikiem grzechu, teraz jest sługą sprawiedliwości (Rzymian 6,18).

2:7 Życie chrześcijanina w duchowym posłuszeństwie można podzielić na trzy główne sfery:

- i) Chrześcijanin stara się przestrzegać Słowa Bożego – Jakuba 1,22; Mateusza 7,24.
- ii) Po drugie, chrześcijanie muszą ‘patrzeć na Jezusa’, jak wskazuje Hebrajczyków 12,1-2.
- iii) Po trzecie, chrześcijanin stara się chodzić w Duchu – Galacjan 5,25.

3 Stopniowy rozwój uświęcenia

3:1 Grzech pozostaje w naszym życiu, tak że nie można być w pełni uświęconym za życia. Biblia nie głosi perfekcjonizmu. Uświęcenie będzie zakończone po śmierci – Hebrajczyków 12,23 (Filipian 3,21).

3:2 Życie chrześcijańskie to proces „wzlotów i upadków”, w którym doświadczają się chwilowych porażek, a następnie zwycięstwa nad grzechem – Galacjan 5,17; Rzymian 7,19; Rzymian 6,12-13. Zwróć uwagę na zmaganie Pawła z grzechem: 1 Koryntian 9,26.

3:3 Stopniowo chrześcijanin dojrzeje i wzrasta w świętości, robiąc stopniowe postępy w stałym wznoszeniu się ku górze. Zaczyna jako „niemowlę w Chrystusie”, a następnie wzrasta ku duchowej dorosłości (1 Piotra 2,1-2; 1 Jana 2,12; Efezjan 4,14-15; 1 Koryntian 3,1; Hebrajczyków 5,13-14). Uświęcenie to wzrost. Nie jest statyczne – 2 Koryntian 3,18.

3:4 Niektórzy sugerują, że Biblia naucza perfekcjonizmu. Powołują się na takie wersety, jak te: Mateusza 5,48; 2 Koryntian 7,1. Kiedy Paweł posługuje się tym terminem, jak w Efezjan 4,13-14, to ma na myśli koncepcję „dojrzałości” a nie „doskonałości”. Patrz 1 Tesaloniczan 5,23; 1 Jana 3,6.

3:5 Przede wszystkim kiedy Bóg nakazuje coś w Piśmie, nie oznacza to automatycznie, że mamy moc to zastosować. Ustanowienie takich nakazów, wzniosłych standardów ma na celu postawienie celu, dla którego mamy pracować i trudzić się. Takie wzniosłe nakazy ukazują naszą zupełną słabość i wskazują nam na to, że potrzebujemy Chrystusa i mocy Ducha.

3:6 Janowy zwrot w 1 Jana 3,6 „każdy, kto w nim mieszka, nie grzeszy” nie oznacza bezgrzesznej doskonałości. Grecki czasownik „grzeszyć” jest użyty w czasie teraźniejszym, wskazując, że Jan ma na myśli trwającą czynność. Osoba, która trwa w Chrystusie przez wiarę, nie praktykuje grzechu.

3:7 W istocie Jan już stwierdził: „Jeśli mówimy, że grzechu nie mamy, sami siebie zwodzimy, i prawdy w nas nie ma” (1 Jana 1,8). Gdy chrześcijanin dojrzeje, to staje się bardziej świadomy nie tyle zewnętrznych grzechów, ile grzechów serca, nastawienia, motywacji, myśli, itp.

3:8 Taki nacisk na niezupełność uświęcenia nie powinien być traktowany jako zachęta do przyjęcia splotonego poglądu na uświęcenie.

4 Współpraca w uświęceniu

4:1 W odrodzeniu człowiek jest bierny, a Bóg jest aktywny; W uświęceniu ma miejsce współpraca Boga z człowiekiem. Paweł uczy o tej współpracy w Filipian 2,12-13. Termin „współpraca” nie sugeruje, że obydwie role są takie same, lecz że po prostu współpracujemy z Bogiem w sposób, który jest dla nas odpowiedni dla naszego statusu jako Bożych stworzeń.

4:2 Rola Boga w uświęceniu. Stwierdzenie z Filipian 2,13-14 pokazuje nam, że element pracy Boga w nas polega na tym, że On sprawia w nas „*chcenie*” i „*wykonanie*” według Swojego upodobania. Daje nam pragnienie, byśmy chcieli być uświęceni i daje zdolność, byśmy się uświęcili – 1 Tesaloniczan 5,23; Hebrajczyków 13,20nn.

4:3 Boski element w uświęceniu może być widoczny w Chrystusie jako przykładzie świętości (Hebrajczyków 12,2; 1 Piotra 2,21, 1 Jana 2,6).

4:4 Zasadniczo, rolą Boga w uświęceniu jest udzielanie nam mocy do uświęcenia – 1 Piotra 1,3. Jest to zwłaszcza działanie Ducha Św., które wskazuje na Boski element (Rzymian 8,13-14; Galacjan 5,16-22; 2 Koryntian 3,18).

4:5 Rola człowieka w uświęceniu. Jest to aktywna, a nie bierna rola. Mimo to, nie musimy myśleć, że jest to proces na zasadzie „*pół na pół*”, w którym Bóg wykonuje 50%, a człowiek wykonuje 50%. To Bóg cały czas działa przez człowieka, który cały czas działa. Jesteśmy wezwani do działania. W Rzymian 6 Paweł posługuje się kilkoma wyrażeniami, które wskazują na energiczne zaangażowanie z naszej strony (w. 12; w. 13); tutaj jest to element

zapobiegawczy. Następnie jest pozytywne działanie (13; 19). Jest to podsumowane w Rzymian 12,1-2. W Rzymian 8,13 jest wyraźne połączenie zarówno Boskiej, jak i ludzkiej roli w uświęceniu.

4:6 Popularna jest nauka, w której dąży się do podkreślenia biernej roli w uświęceniu, traktując świętość w kategoriach przeżycia lub kryzysu, a nie w kategoriach stopniowego działania. Ona głosi coś takiego: *“Let go and let God”* (Niech się to dzieje i niech działa Bóg). Jest ona atrakcyjna, ponieważ jest odpowiedzią na problem codziennych zmagani i oferuje ona ulgę tym, którzy są strudzeni w tej walce. Lecz jest to niebezpieczny i fałszywy nacisk, którego jedynym skutkiem jest fałszywa nadzieja. Biblia w nauczaniu o uświęceniu stale posługuje się czasownikami, które wskazują na *“robienie czegoś”*: *“biegnijcie w wyścigu”*; *“staczaj dobry bój”*; *“oddawajcie wasze członki”*; *“odrzućcie”*; *“wyrywaj”*; *“zadawajcie śmierć”*; *“przyobleczcie się”*; *“nie pozwólcie”*; *“składajcie wasze ciała”*; *“nie upodabniajcie się”*; *“odłóżcie”*; *“sprawujcie”*; *“zabiegajcie o uświęcenie”*; *“strońcie od rozpusty”*; *“unikajcie rozpusty”*; *“oczyszcza się”*; *“oczyszczajcie się”*; *“dołóżcie wszelkich starań”*.

4:7 NT nie podaje żadnej drogi na skróty do uświęcenia. Nie istnieje prędką, błyskawiczną, natychmiastową zmianą na skutek błyskawicznego przeżycia. Już sam termin *“wzrastajcie”* sugeruje, że chodzi o stopniowy, wręcz niezauważalny wzrost, niemniej jednak realny i autentyczny.

4:8 Pisarze NT wskazują, że motywacją dla uświęcenia jest doktryna. Listy do Efezjan, do Kolosan i do Rzymian oddzielają doktrynę od praktyki. Doktryna przychodzi jako pierwsza, a po niej następuje praktyka. Potrzebujemy doktryny jako czynnika, który promuje, stymuluje i jest środkiem zachęty. Zwróć uwagę na słowo *“tedy”* w Rzymian 12,1-2 [„więc” – Uspółcześniona Biblia Gdańska oraz Biblia Poznańska; „zatem” – Biblia Tysiąclecia oraz Nowe Przymierze – przypis tłumacza]. Zrozumienie jego nauczania jest niezbędne dla celu, jakim jest uświęcenie. Nasze uświęcenie jest rozumiane jako nasza reakcja na zbawczą łaskę Boga.

4:9 Inne środki zachęty do uświęcenia to społeczność z chrześcijanami (wzajemne zachęcanie się do miłości i do dobrych uczynków), modlitwa, rozmyślanie, wielbienie, kazania, studium Biblii, samodyscyplina i panowanie nad sobą.

5 Zupełne uświęcenie

5:1 Widzieliśmy w Liście do Rzymian, że uświęcenie wpływa na ciało, *bowiem to nasze “członki”* mamy ofiarować Bogu na ku uświęceniu (Rzymian 12,1; 1 Tesaloniczan 5,23; 2 Koryntian 7,1; 1 Koryntian 7,34; 1 Koryntian 6,13; 1 Koryntian 6,19-20).

5:2 NT w dużej mierze skupia się na umyśle (Rzymian 12,2; Efezjan 4,23; Kolosan 3,1. Jest mowa o uświęceniu naszego intelektu (2 Koryntian 10,5). Jezus nauczał, że cudzołóstwo można popełnić nawet w myśli (Mateusza 5,28).

5:3 Uświęcenie przenika w naszym życiu nasze motywacje, nastawienie i emocje (Mateusza 5,3-8). Paweł w swym nauczaniu Galacjan skupia się na *‘miłości, radości, pokoju, cierpliwości’* (5,22). Mowa o duszy (1 Piotra 2,11). Jan ostrzega przed umiłowaniem świata (1 Jana 2,15). Trzeba odrzucić grzechy emocjonalne (Efezjan 4,31).

5:4 Podobnie, uświęcenie silnie wpłynie na naszą *“wolę”*, ponieważ to *‘Bóg według upodobania sprawia w nas chcenie ...’*. (Filipian 2,13). Uświęcenie ma na celu dostosować naszą wolę do Jego woli (Dzieje 13,22).

Podsumowanie

- a) W naszym pragnieniu poznania woli Boga, głównym odkryciem nie jest wola Boga odnośnie naszego codziennego życia, lecz raczej wola Boga co do naszego uświęcenia (1 Tesaloniczan 4,3; Hebrajczyków 13:20-21).
- b) Musimy koniecznie zrozumieć ważność uświęcenia. Musimy odzyskać *“pasję dla świętości”*. Choć Pismo kładzie nacisk na ważność uświęcenia, to współcześni chrześcijanie nie są skory do zgodzenia się z takim naciskiem.